

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Maria Sedemark

ANDREA

ISBN: 978-91-980510-1-8

**©Maria Sedemark
Stockholm 2012**

**Utgivare: Ultima Esperanza Books
www.ultimaesperanzabooks.se**

Foto omslagets 1:a sida: Maria Sedemark

”
*...vi människor är de
mest underliga skapelserna
som finns här på jorden
fast vi tror vi är bäst* ”

Tack

Jag vill tacka alla er som under åren trott på min idé och stöttat mig. Ett extra tack till alla er som flera gånger läst materialet och kommit med värdefulla kommentarer. Utan er hade boken inte varit möjlig!

Maria Sedemark

FÖRSTA DELEN

1

Nu var det nog. Definitivt nog. Hon hade funderat tillräckligt länge. Velat fram och tillbaka. Andrea såg ner på papperet framför sig. Läste igen. Sträckte sig efter muggen med vatten. Tog en klunk. Skulle hon verkligen?

Tvekade.

Läste igenom det en sista gång.

Det var klart att hon skulle.

Andrea vek ihop brevet och lade ner det i ett kuvert. Tänkte på hur folk skulle reagera. Det skulle hon aldrig få reda på. Synd. Men det är så mycket man går miste om i livet. Och så mycket annat man inte går miste om men som man lika gärna kunde vara utan. Faktiskt skiter jag i allting tänkte hon medan hon reste sig från köksbordet. Gick fram till diskbänken och drack några klunkar vatten direkt ur kranen. Telefonen ringde. För ett ögonblick tänkte hon svara men lät bli. Snabbt tog hon ett sista varv genom lägenheten. Ställde sig en stund mitt i vardagsrummet och blundade. Kuvertet i handen var varmt och fuktigt. Hon tog brevet i andra handen och torkade av den svettiga handen mot byxbenet.

Öppnade ögonen.

Lät blicken glida runt i rummet för att slutligen stanna vid divanen.

Sedan gick hon ut i hallen och klädde på sig ytterkläderna. Brevet pulade hon in ett ett par långkalsonger som låg på hatthyllan. En stund senare trampade hon ner kopplingen. Växlade ner.

Accelererade. Styrde av vägen.

Allt svart.

Tyst.

*

Någon annanstans. Ingen kunde efteråt beskriva vad som hänt. Ingen hade sett något. Bara hört. Hela bygglaget hade suttit och fikat utom en. Noel. Någon hade just kommenterat att han var sen som vanligt, vilket följdes av skrattsalvor. Sedan hörde de skriket och en avlägsen dov duns när han landade. Hisschaktet var nästan tio meter. Förmodligen hade han halkat.

2

Vet hon att jag är här?

Andrea?

Hör du mig?

Maxime du kom i alla fall du håller min hand håller mig kvar vill att jag stannar. Blip-blip-blip. Gråt inte orkar inte håll bara min hand så stannar jag. För alltid.

Trycket är på väg upp. *Det var inte meningen.* Ge honom mer smärtis.
Förlåt.

Det känns som om jag sjunker.

Vill inte göra dig ledsen var bara trött. Och nu är jag också trött.

Varför så trött. Du håller mig så skönt älskar dig vi ska vara tillsammans.

Du säger ingenting.

Blip-blip-blip. Jag kan inte heller prata.

Du verkar så främmande.

Främmande.

Varför är du så tyst känner inte igen dig. Jag kryper in i din hand och rullar ihop mig som en katt.

Förstår om du är arg jag är inte heller mig lik din hand håller mig kvar.

Varför säger du ingenting?

Du??

Du gråter. Släpp inte min hand. Gråt inte. Ge lite till.

Säg något.

Tala med mig.

Maxime?

3

Något lät vid hennes huvud. Ett väsende ljud som kom i takt med att hon andades. Ljudet fortplantades till en känsla på Andreas hals. Det liksom durrade, vibrerade och väste på samma gång. Någoting brummade under henne också. Som en motor. En stickig irritation i halsen försökte få henne att hosta. Men det gick inte. Det värkte i hela kroppen och hon försökte titta upp. Det gick inte. Ögonen var fastklistrade. Precis som den gången hon fått en hård snöboll i ögat. Då kunde hon inte heller öppna ögat. Försökte igen. Men det var omöjligt. Hon hade något i munnen också och det stramade på kinden. Munnen verkade halvöppen.

Var hon död eller höll hon på att dö? Hon försökte lyfta ena armen men hade ingen kontakt med den. Försökte med den andra. Men hon kunde inte röra sig överhuvudtaget. Och hon var så otroligt trött på ett sätt som hon inte kände igen. Tungt trött. Men hon kände i alla fall att någon höll hennes hand och förstod att hon måste ligga i en säng. Handen var främmande men samtidigt bekant som om den alltid funnits där. Andrea försökte krama den men var helt kraftlös. Någon snyftade på hennes vänstra sida.

Maxime.

– Nu spontanandas han, sade en röst till höger om henne.

– Bra, jag går och säger till, hördes en röst från sängänden.

En dörr öppnades och stängdes någonstans i rummet.

– Vad händer nu, frågade en orolig kvinnoröst som verkade tillhöra handen som höll Andreas.

– Det är ingen fara, du kan vara lugn, han håller på att vakna. Vi har slutat ge honom sömnmedel och muskelavslappande och då börjar han andas själv. Det är ett gott tecken och hittills har det inte varit några konstigheter så det ska nog gå bra. Snart är han helt vaken. Ta dig en bensträckare, vi är här hela tiden, svarade rösten på höger sida.

Snyftningarna avtog för att sedan övergå till långa suckar. Handen som

höll Andreas kramade den hårdare. Handen var varm och mjuk. Andrea försökte återigen krama tillbaka men var kraftlös.

Maxime.

Fast det var inte hennes röst. Den var inte ens lik Maximes röst. Handen fortsatte att smeka hennes. Den var så skön. Det var som om hela Andrea kunde sjunka in i den. Som om den tillhörde henne. En känsla av stillhet omslöt henne. Plötsligt släppte handen taget.

– Jag kommer strax tillbaka Noel, tillsammans klarar vi det här. Du är stark. Jag ska bara gå och äta lite Gubben, sade kvinnorösten.

En stol skrapade dovt mot golvet. Mjuka läppar gjorde ett avtryck mot Andreas panna och en frisk kryddig parfym letade sig in i näsan på henne.

– ...kommer snart, sade rösten.

Andrea hörde steg försvinna bort och en dörr som öppnades och stängdes. Hon förstod ingenting. Kände inte igen någonting. Och hon kände inte alls igen Maxime som knappt pratat med henne. Inte heller förstod hon vad hon sagt till henne. Fast hon var nog arg på henne. Besviken. Inte konstigt i så fall. En signal ljöd genom rummet en kort stund. Hon kände sig så underlig. Tung. Som om hon befann sig i dvala. Det tjöt igen. En vass kantig ton som skar rätt igenom henne.

Någonstans förstod hon att hon förmodligen låg på sjukhus men kom inte ihåg vad som hänt. Vad hon skrivit i brevet till Maxime och vad hon skulle göra visste hon. Såg framför sig hur hon knölade in brevet i långkalsongerna och lade dem på hatthyllan. Men sedan var det helt blankt. Maxime var sur. Hon måste ha läst brevet nu. Därför hade hon inte pratat med Andrea. Men. Den obekanta rösten och handen. Och det hon sagt. Noel. Gubben. Det var inte Maximes röst, inte hennes ord. Tjutet återkom. Ilsket överröstade det durret och brummet under henne. Hon stod inte ut. Ljuden runt omkring och i henne måste var förvrängda för det kunde bara inte vara någon annan än Maxime.

Kanske allt var en dröm. En elak dröm som kröp omkring på henne och med hela sin tyngd pressade ner henne i sängen och hindrade henne från att vakna. Tjutet ville inte sluta. Hon kunde inte ligga här längre. Och varför tjöt det hela tiden? Vad det nu var hon gjort så kändes det

inte bra. Om hon ändå inte vore så trött. Hon måste härifrån. Andrea försökte känna igenom sin kropp men visste inte vad hon kände. Om hon kände. Provade att röra armar och ben. Försökte röra på axlarna. Men det gick inte. Det var som om hon inte hade kontakt med dem. Hon försökte avgöra om hon hade ett täcke eller lakan över sig. Det kunde hon inte. Men hon antog att hon hade det, annars skulle hon väl frysa. Försökte känna om hon hade kläder på sig men kunde inte avgöra det heller. Om hon inte kunde känna någonting kanske hon var förlamad, eller tänk om hon inte hade några armar och ben. Handen som hållit hennes kanske var inbillning.

Dörren öppnades igen. Den här gången var den öppen en längre stund. Andrea hörde fotsteg närma sig och som stannade alldeles nära henne. Papper prasslade. Någon harklade sig.

– ...man född -74... kom in som multitrauma... chockade ner på plats... stabiliserades... tubad på akutrummet... arbetsplatsolycka... nej, det var visst ett hisschakt på nåt bygge... dt-skallen visade massiva blödningar... tecken på inklämning... helt perfekt i det avseendet... en ful och komplicerad distal tibia och fibulafraktur... bäckenfraktur... sårskada höger knä... Hoffmann... näe, det är nog justerat... några revbensfrakturer... annars hyfsat intakt med tanke på att det var tio meter... hmm... inre skador?... liten riff på levern... splenectomi... blödde en del... har fått fjorton E-konc och åtta plasma... colon perforerad... anastomos... haft en ordentlig tur... bra jobbat... inga andra konstigheter... postop cirkulatoriskt stabil... labmässigt u.a... sjukdomar sedan tidigare?... nej...fullt frisk i mycket god kondition... multisportare på heltid enligt frun... hon är visst med i samma lag... dom tävlar för Team Estille... va, vad vet du om sånt?... har en svåger som håller på... är det frun som är här?... hon som vi mötte... hur mycket vet hon?... bara det hon behöver...

Andrea hörde hur de började röra på sig, röster och steg avlägsnade sig. Rösterna dog bort. Dörren öppnades och stängdes. Andrea blev medveten om väsljudet igen som ihärdigt durrade på halsen. Inga röster kvar i rummet. Men orden hängde kvar som stora sluddrande klasar över henne.

Väsljudet tog över. Hon ville sätta sig upp. Mådde illa. Försökte svälja.

Varför var inte Maxime här, skulle hon inte bara gå och äta varför hade hon inte kommit tillbaka? Igen provade hon att lyfta på armarna, men det var omöjligt. Hon var helt kraftlös. Försökte säga något men det gick inte ens att röra på munnen. Det tryckte över bröstet. Självklart var hon på ett sjukhus. Hon måste ha överlevt. Exakt vad visste hon inte.

Det enda hon kom ihåg var att hon skulle ta livet av sig. Hon försökte minnas hur men kom inte ihåg någonting. Hade hon slängt sig ner i ett hisschakt? Det kunde hon väl ändå inte ha gjort, hon som var höjdrädd. Det var inte henne de talat om. Kunde inte vara. Hon hade knappt begripligt något av det medicinska snacket men förstod att hon var svårt skadad. Och allt det andra de sagt var minst lika obegripligt.

Eller så var hon död. Eller hallucinerade. Eller så är det minnesförlust. Det var nog vanligt efter svåra olyckor. Det stämde in på henne. Andrea försökte tänka i någon slags ordningsföljd.

Beslutet, brevet, långkalsongerna.

Vad som hänt sedan kom hon inte ihåg. De blandade ihop henne med en annan patient. Förmodligen fanns det fler på rummet.

Men de hade stått runt hennes säng och samtidigt som de pratade hade någon dragit undan det som var ett täcke eller lakan och klämt henne på magen och tagit bort något som satt fast på hennes hud. Det var hon säker på. Det hade hänt. Andrea tänkte på vad de sagt, man född sjuttiofyra. Och på vad kvinnan sagt som suttit vid hennes säng men nu verkade ha smitit, som inte alls betett sig som Maxime, som inte kunde vara någon annan än Maxime. Noel hade hon sagt.

Tänk om hela hennes ansikte demolerats eller var svårt brännskadat och därför blivit ihopblandad med någon?

De visste inte vem hon var. Det var väl vanligt att folk inte kunde identifieras på en gång. Och det hände faktiskt att patienter blandades ihop och att fel saker opererades. Sådant hände. Det kunde vem som helst läsa om. Andrea kände en klump i halsen. Kände sig rädd. Det kröp i hela kroppen. Hon ville kräkas. Skrika. Längtade efter Maxime, ångrade sig, ville vrida tillbaka tiden. Ville hem.

– Hej, det är Sam... nej, jag är där nu... han håller på att vakna... dom ska sluta hålla honom nedsövd... ingen aning hur länge han ska ha respiratorn... operationen har gått bra säger dom... vet inte... kanske inte helt återställd... det värsta är tydligen frakturen i underbenet... nej, inget gips... det är nån slags metallställning som ska fixera... nej, inte för alltid, några veckor bara... dom säger att han ska kunna gå igen... jag är helt slut... ja, jag vet... jag åker hem i eftermiddag... måste hem och sova... det vet du att jag gör... hela tiden... ja, det gör vi... hej och puss.

Sam lade på luren och gick tillbaka mot sjuksalen. Att det här skulle hända just nu. Fast så var det väl alltid, det fanns alltid ett varför just nu när tråkiga saker hände. Hon fortsatte långsamt fram mot sjuksalen. Innan hon gick in stod hon en stund utanför och tittade in genom en stor glasruta. Därinne rädde full aktivitet. Två sjuksköterskor höll på med dropp, tömde påsar och avläste diverse pumpar och maskiner som fanns runt sängen, den säng det faktiskt låg en människa i. Noel. Att stå utanför och betrakta gav henne lite distans till det hela. Hon hade ingen aning om vad de egentligen höll på med därinne. Nu såg hon hur någon stoppade ner en slang i hålet på halsen som var kopplad till respiratorn. Utan att höra visste hon att det sörplade när de sög slem ur hålet. Att allt detta hade med henne att göra gick inte att förstå. Det var överkligt och absurt. Obegripligt och olustigt. Samtidigt igenkännande. På något märkligt sätt påminde det om samma känsla hon hade när multisportlaget förberedde sig inför en tävling. En känsla av upprymdhet blandad med rädsla när de förutsåg riskerna i tävlingarna, vilka tuffa förhållanden de skulle utsättas för, vad som kunde gå snett. Det gällde att kalkylera rätt.

På ett sätt var hon orolig och rädd men samtidigt kände hon på sig att allt skulle ordna sig och att han inte skulle dö. Noel var stark. Och envis. Själv kände hon sig också stark. Hon drog in ett djupt andetag genom näsan, fyllde magen med luft och andades sedan sakta ut genom munnen. Det var fullt fokus på honom nu. Inget annat. Sam öppnade dörren och gick in i salen.

– Jag är tillbaka nu Noel. Hör du mig?... Noel?

Sam satte sig bredvid sängen och tog Noels hand, kramade den, kände

värmen, drog med pekfingret över det välbekanta ärret i handflatan. Kramade igen men utan att han reagerade.

Hon är tillbaka. Hon har tagit min hand, håller den, smeker den. Tänk att en hand kan vara så skön. Så mjuk.

Handen fortsatte att smeka.

Men hon sitter bara där och säger inget.

Maxime?

Andrea kände hur den sköna handen varsamt kramade hennes. På samma gång som den kändes så bekant var hon säker på att hon aldrig haft den i sin. Den kändes så liten. Inte som Maximes. Och varför envisades hon med att kalla henne för Noel? Vem är hon? Vem tror hon att jag är?

Hon ville sätta sig upp och skrika JAG HETER ANDREA!

A-N-D-R-E-A.

Men det gick inte att röra sig. Hon orkade inte öppna ögonen och visste inte ens om hon var vaken eller sov. Om hon drömde eller tänkte. Tung och svart trötthet sög omkring i henne, sög fast henne i sängen. Det väste och durrade. Motorn under henne stönade. Som om den överlägset utstötte ho-ho-ho mot henne. Hur länge hade hon legat så här? Andrea försökte komma ihåg vilken dag det var hon tog livet av sig. Skulle ta livet av sig. För hon kunde ju inte ha dött. Ho-ho-ho stönade det under henne. Det här kunde inte vara döden. Hur länge sedan var det? Flera veckor? Månader? År?

4

När Andrea vaknade var hennes hand tom. Handen och kvinnan var borta. Det väsande ljudet var också borta. Men det brummade fortfarande under henne. Hon låg en stund och kände efter. Kände sig mer vaken men fortfarande fanns en komalik slapphet i hela kroppen. Hon provade att öppna ögonen och nu gick det. Då var hon inte död i alla fall. Hon blinkade några gånger. Det kändes torrt och grusigt i ögonen. Provade att vrida på huvudet. Det var svårt och gjorde ont i nacken. Den var alldeles stel. Men hon kunde vrida så pass mycket att hon kunde konstatera att hon var ensam patient på rummet. Eget rum. På en stol bredvid sängen en bit bort satt en sjuksköterska och tuggade på något medan han bläddrade i en tidning. Han tittade slött upp och deras ögon möttes för en kort stund. Utan ett ord återgick han till tidningen.

Snett bakom honom fanns gardinlösa fönster. Utanför såg Andrea en grå upplyst betongvägg. På andra sidan rummet såg hon en dörr med fönster och bredvid dörren fanns en stor fönsterruta. Grönklädda människor passerade då och då utanför rummet. Ovanför dörren hängde en klocka. Tjugo över sex. Var det morgon eller kväll? Andrea försökte känna efter när på dygnet det var. Men det gick inte, det var som om hon var helt bedövad och helt saknade tidsuppfattning. Fast det var nog kväll. Kvinnan som suttit vid hennes sida hade nyss gått hem. Trodde hon. Mest troligt vore det väl att hon besökt henne under dagtid. Så kunde det vara. Det är klart att det var Maxime. Allt var bara förvrängt. Om det var tisdag så var hon på sin dans nu och det var kväll. Den började klockan sex. För att hinna var hon tvungen att gå härifrån på eftermiddagen. Antog hon. Egentligen hade hon inte en aning om hur länge sedan Maxime, kvinnan eller vem det nu var hade gått.

Andrea fortsatte att se sig omkring i rummet så mycket det bara gick för nacken. Tittade upp i taket och såg in i tända lysrör. Blicken fastnade på fem ingrodda men bleknande fläckar. Väggar runt omkring henne

var ljusa men tomma. Hon undrade vilket sjukhus hon var på. Det verkade bara finnas plats för en patient på rummet. Det måste vara någon slags specialavdelning tänkte hon, intensivens säkert. Intensiven. Ordet sved och passade illa i munnen.

En dag hade hela familjen satt sig i bilen för att åka och hälsa på farmor som låg på intensivens på lasarettet i Karlskoga. Andrea kom ihåg hur hon sagt till sin bästa kompis Sara på morgonen... *jag kan inte komma ut idag... jag ska hälsa på farmor... hon är på intensivens i Karlskoga.* Andrea hade inte förstått innebörden av intensivens men tyckte att det lät speciellt, som om farmor fått ett pris eller utmärkt sig på något sätt.

Under bilfärden bråkade Andrea och hennes syster Erika, om vad kom hon inte ihåg. Men minnet av farmor var tydligt. Farmor som sett så annorlunda ut när hon låg där i sängen och blundade med en konstig slang i munnen. Med en slang i näsan också, som det rann grönt i. Ovanför hennes huvud hängde en teveapparat med siffror och streck i ständig rörelse. Andrea tyckte att det påminde om "Linus på linjen". Runt sängen var det fullt med saker, det hängde påsar och slangar som letade sig upp under farmors täcke. Andrea ville hålla farmor i handen men vågade inte. Ibland lät det högt om teveapparaten men farmor vaknade inte för det. Inte en enda gång tittade hon upp under tiden de var där.

Och hon tänkte på när de först kom in på sjukhuset. Deras mamma sade att det luktade sjukhus. Andrea tyckte inte att det luktade någonting. Det gör det visst det! Då sniffade Andrea med näsan på samma sätt som Saras kanin gjorde för att försöka fånga sjukhusdoften men kände i alla fall ingenting. När de lämnade sjukhuset frågade Erika och Andrea vad det var för fel på farmor men fick inget svar. Erika fortsatte att fråga ända tills deras pappa blivit så arg att han tagit Andrea hårt i armen och nästan lyft henne medan han skrek att för fa-an nu får du sluta trissla och trassla, jag vill inte höra ett ljud till av ditt tjat, skitunge! Det var sista gången de såg farmor.

Nu gjorde Andrea likadant, hon drog in luft genom näsan och försökte sniffa. Men det kändes bara torrt i näsan och någon doft kunde hon inte känna. Hon vara bara trött och lät sig dras ner i dvalan igen.

Ett ihärdigt tjut väckte Andrea. Hon tittade upp och såg en sjuksköterska närma sig sängen och kände hur han satte fast en klämma på ett av hennes fingrar. Ljudet försvann. Andrea såg på klockan. Tio över sju. Inte ens en timme hade det gått fast det kändes som om hon sovit i en hel evighet. Eller var det en ny dag? Andrea hade inte en aning. Men hon kände sig en smula piggare i alla fall. Försiktigt började hon röra på sig. Nacken var fortfarande stel och gjorde ont men det gick lite lättare att vrida på huvudet. På något sätt kändes det som om rörligheten var på väg tillbaka. Fortfarande omtöcknad kunde hon ändå känna att hon var i kontakt med sin kropp. Hon kunde böja lite på fotlederna, vickade lätt med tår och fingrar. Och hon kände saker på sin kropp.

Runt vänster överarm satt någonting som med jämna mellanrum pumpades upp och klämde till för att sedan lätta på trycket. På höger pekfinger satt den där klämman som sjuksköterskan nyligen satte fast. Hon rörde lite på fingrarna igen. De var stela. Försökte lyfta på ena armen men det blev inte mer än någon centimeter, det var som om någon höll emot eller som om den vägde hundratals kilo. Hon lät armen sjunka ner i madrassen igen. Hela kroppen var tung, hon kände inte alls igen den. Och dåsigheten. Bara av att ha rört på sig det lilla hon gjort blev hon helt slut och avdomnad. Hon ville bara sova. Samtidigt ville hon inte falla tillbaka in i sömnen igen. Den var inte säker. Försiktigt började hon röra på sig igen. Fotlederna. Tärna. Fingrarna. Armarna.

Andrea var fullt upptagen med att röra på sig bäst det gick när tre läkare kom in i rummet. De hade gröna kläder på sig, en av dem med en vit rock utanpå. En annan hade en grön pappersmossa på sig som satt lite snett. En av dem bad sjuksköterskan att lämna salen. Sjuksköterskan svarade något och gick sin väg. Bra sade läkaren. Sedan presenterade hon sig som den som haft huvudansvaret för operationen och de andra två som assisterande kirurger. Andrea iakttog dem medan de snabbt tog varsin stol och satte sig vid sängkanten. De satt tysta en stund. En av dem knapprade på en mobiltelefon, tog sedan bort headsetluren ur ena örat och stoppade ner allt i en ficka. Andrea vred på huvudet och såg hur kvinnan som satt på hennes andra sida diskret petade sig i näsan. Handen försvann sedan för en kort stund ner i en ficka på rocken.

Operation.

Operationen. Andrea förstod ingenting.

Hon som presenterat dem alla tog till orda och beskrev i stora drag olyckan och Andreas skador men sade att hon förmodligen skulle bli helt återställd. Mer eller mindre i alla fall. Allvarligast var underbensfrakturen men enligt ortopederna satt Hoffmannsinstrumentet där det skulle och frakturen var väl fixerad så det skulle inte vara några problem att komma upp på benen igen. Kanske redan imorgon. Ju förr desto bättre inflikade kirurgen med mössan.

– Är det något du undrar över, frågade kirurgen som hittills varit den enda av dem som pratat. De andra två hade mest nickat och hummat under samtalet.

– Ja, jag vill vet... vad som hänt...

I samma stund som Andrea sade detta blev hon alldeles iskall och kände hur det stack i fingrarna. Den rösten är inte min.

I-n-t-e min.

Det var något äckligt med allting. Något som inte stämde. Vilka var dessa människor som satt här och berättade om henne, om skador hon inte förstod ett dyft av, om en olycka hon inte hade något som helst minne av och nu en röst som inte tillhörde henne. Vem var hon, om hon inte var Andrea vem var hon då? Trodde hon bara att hon var Andrea? Stickningarna i fingrarna tilltog. Kan man tro att man är någon annan än den man är och i så fall tänka någon annans tankar, men som kändes som sina egna?

Obehaget växte. Hon såg på läkarna som bara satt där tysta, som om hon inte fanns, som om det inte var med henne de talat med. Hon tänkte på det hon tidigare hört av det hon förmodade varit en rond. Där de talat om henne som om hon var någon annan och det i termer av att det låg en man i sängen. Inte Andrea. Det fanns ingenting i allt det här som hon kände igen förutom sin inre röst och sina egna tankar. Hon tänkte på ett teveprogram om en man som led av total minnesförlust efter en sjukdom. Hela livet var bortglömt. Ändå gjorde han saker han tidigare gjort utan att komma ihåg hur han lärt sig. Andrea fascinerades av att han var expert på huvudräkning utan att ha en aning om hur han gjorde. Kanske något

liknande hänt med henne? Fast mannen på teve visste inte vem han var, kände inte igen sig själv i spegeln, mindes ingenting av livet före sjukdomen. Allt var borta.

Andrea var säker på vem hon var, var hon kom ifrån. Mindes Maxime. Sina vänner. Erika. Allt som hon tidigare mindes kom hon ihåg nu med. Och för ett tag sedan hade hon tänkte på Erika när de hälsat på farmor på sjukhuset. Det minnet hade hon alldeles klart för sig. Det var hon säker på. Eller? Nu kände hon sig osäker. Började tänka på alla möjliga saker, letade nervöst efter minnen. Hon blundade hårt medan hon i sitt inre såg bilder passera. Tänkta på när hon och Maxime tittade på lägenheten, Erikas begravning och på den där gången när hon tappat mobilen i framkallningsvätska och när hon var liten och låg på magen i en karusell som gick runt medan hon vässade en glasspinne mot cementen. Såg cementen framför sig. Hörde ljudet av pinnen mot cementen. Kände känslan i fingret när det ibland råkade snudda vid cementen som var grusig, såg små små smulor av grusbitar glittra på fingertoppen. Allt detta kom hon ihåg. Det var riktiga händelser. Och det var hon som tänkte tankarna. Ingen annan.

Paniken växte. Visst hade hon väl suttit i köket och skrivit brevet till Maxime. Det var hon säker på. Såg köket framför sig. Ljusslingan i fönstret med två lampor som inte fungerade. Som aldrig fungerat. Hon hade druckit vatten också. Ljumna klunkar direkt ur kranen. Det enda hon inte mindes var vad som hänt efter att hon gått hemifrån. Att hon varit med om en olycka gick bara inte att komma ihåg. Men här sitter de och berättar att jag ramlat ner i ett hisschakt på jobbet. Var skulle det vara i så fall? Det kunde inte vara möjligt, hon hade aldrig i hela sitt liv varit i närheten av ett hisschakt.

– Tala om vad som hänt, sade Andrea.

– Det har vi just berättat. Du ramlade ner i ett nästan tio meter djupt hisschakt på ditt arbete, sade en av dem.

– Varför tror jag inte på er?

De tre läkarna utbytte blickar med varandra och kvinnan som opererat fortsatte:

– Vi har räddat ditt liv, eller ja, delar av det kan man säga.

Återigen tystnad. Andrea låg blickstill. Vågade knappt andas.

– Vad menar du, sade Andrea med den där rösten som inte var hennes men som ändå letade sig upp genom strupen och ut genom hennes mun.

– Eller man kan säga så här, den viktigaste biten av dig har vi räddat. Resten av dig blev det inte så mycket kvar av, sade kvinnan och såg Andrea i ögonen och log.

Andrea såg på henne och försökte förstå. Kvinnan lutade sig framåt och luggen kom i ögonen. Hon tog upp båda händerna och förde håret bakom öronen. Andrea slöt ögonen och tittade sedan upp i taket, vilade blicken på fläckarna hon tidigare registrerat. Obehaget trängde sig på, som om fläckarna i taket droppat ner på henne, kletat sig in i henne. Som om hon stod i djup lera med gummistövlar. Det klafsade och sög. Hon var fastlåst. Ville därifrån men kroppen var tung och hon kunde ju knappt röra sig. Hon försökte. Det var stopp. Stopp. Som om hon vore bedövad. Och hon fattade ingenting av vad de sagt. Ingenting. Ändå visste hon att det var något. Att de undanhöll något. Att de med sin tystnad omringade henne och krävde något av henne.

Fortsatt tystnad.

Tiden stod stilla. Långsamt närmade sig känslan av att de väntade ut henne. Som om hon skulle veta allt och att de krävde en förklaring av henne.

Precis som den gången när hon lekt hemma hos Sara. Plötsligt reste sig Sara upp mitt i leken och försvann ut ur rummet. Stängde dörren. Efter en obehaglig stund kom hon tillbaka med sin pappa som bad Andrea att gå hem på en gång. Ilsket. Bestämt. På darriga ben klädde hon på sig ytterkläder så snabbt att hon glömde sin mössa. Leken hade fått ett plötsligt slut utan att Andrea förstod varför. Och lika plötsligt stod Saras pappa i ytterdörren hemma hos Andrea. Han lämnade över Andreas mössa och talade tyst med hennes pappa. Då och då vände sig Andreas pappa om och tittade på henne där hon stod en bit bort i hallen, med blickar som gjorde henne svag i benen. Efteråt var han sur på Andrea. Undvek henne. Till slut frågade hon är du arg på mig, har jag gjort något dumt? Då spände han ögonen i henne och svarade att det vet du nog bäst själv. Vaddå jag har inte gjort något, Sara gick ju bara och hämtade sin pappa. Jag gjorde inget

jag lovar! Inget svar. Hon fortsatte att fråga. Vädjade. Snälla pappa säg vad jag har gjort snälla säg. Men han ignorerade henne. Tårarna kom. Men pappa säg då, jag lovar att aldrig mer vara dum jag älskar dig förlåt. Förlåt. Tystnaden fortsatte tills Erika och deras mamma kom hem. Föräldrarna stängde in sig i köket. Kom ut efter en lång stund. Nu går ni och lägger er, båda två! Erika protesterade. Varför måste jag lägga mig? Fråga din syster. När de gått och lagt sig var det alldeles knäpptyst i lägenheten fast klockan bara var halv åtta på kvällen. Erika frågade henne vad hon gjort. Jag vet inte jag vet verkligen inte svarade Andrea med ansiktet indränkt i snor och tårar. Erika kom över till Andreas säng viskade i hennes öra det gör ingenting bry dig inte om dem bry dig inte.

Och precis som då infann sig nu känslan av att det var Andrea som gjort något fel. Hon låg i sängen och skämdes, kände sig skyldig fast hon visste att hon inte gjort något. Ingen skulle få behandla henne så igen. Hon måste få veta sanningen. Nu.

– Jag fattar ingenting...nu vill jag veta. Var är Maxime? Vem är hos mig istället, vad har ni gjort med mig?

Ingen svarade. Gråten närmade sig och skräcken växte, det brände i ögonen och värkte i bröstet. Det var jobbigt och ansträngande att prata också. Hon svalde och såg på läkaren som talat mest. Läkaren tittade på något strax ovanför hennes huvud, som om hon inte ens hört henne. Någonstans hördes en ettrig signal. Utanför fönsterrutan såg Andrea grönkädda människor springa förbi.

– Säg nu, vädjade Andrea.

– Okej... låt mig gå rakt på sak, sade läkaren med mössan bestämt.

Hon fingrade lite på mössan, harklade sig och fortsatte:

– Vi har transplanterat din hjärna in i en annan persons kropp. Du råkade ut för en bilolycka och blev totalt söndertrasad, förutom huvudet. Samtidigt blev en annan person obotligt skadad i en olycka men med kroppen hyfsat intakt. Den personen visade sig dessutom vara i mycket god kondition före olyckan vilket var en förutsättning för att operationen skulle vara möjlig att genomföra. Läkaren tystnade, såg nöjt på sina kollegor.

Andrea började svettas på ryggen och under armarna, det stack i armbålar och hon mätte illa. Tänk på kvinnan hon inte sett men som

envisades med att kalla henne för Noel, tänkte på vad som sagts på rondan.

– Ni har stoppat in mig i någon annans kropp... en manskropp!

Ingen av läkarna svarade.

– Va... har ni det? Svara mig nu... har ni det? Säg!

– Ta det lugnt nu... hetsa inte upp dig så... vad spelar det för roll, vi har ju räddat ditt liv, sade kvinnan och lutade sig närmare Andrea.

– Men jag ville faktiskt dö! Bilolyckan ni snackar om minns jag inte ett skit av men jag vet att jag gjorde det med flit för att ta livet av mig. Det vet jag. Och det var planerat sedan länge... jag skrev ju avskedsbrev och allt... det kan ni fråga Maxime... jag... satt...

Andrea fick knappt fram orden, det var slemmigt i halsen och hon började hosta. Någoting på halsen lossnade och det bubblade ur hålet på halsen där respiratorn varit kopplad. En av läkarna suckade irriterat och reste sig upp, torkade bort slemmet och satte dit talventilen igen.

– Lyssna nu, du har ett nytt liv nu, sade någon av dem.

Andrea brydde sig inte om vem det var. Hon blundade, tänkte att snälla någon väck mig ur den här hemska mardrömmen ta mig härifrån jag vill hem.

– Jag vill inte ha ett nytt liv, jag vill vara död eller åtminstone ha tillbaka mitt gamla liv. Jag vill att ni kontaktar min flickvän, jag vill att hon kommer hit. Nu! Varför är hon inte här?

– Men snälla du... det går inte, hon tror att du är död... hon har redan sagt farväl till dig... och vill du ha tillbaka ditt gamla liv, du ville ju dö sa du nyss, sade kvinnan.

– Jo... men... nu ångrar jag mig, jag vill härifrån... vill ha tillbaka min egen kropp... jag tänker inte leva så här... jag vill dö... vet inte om jag förstår allt ni sagt... ni ljuger... vet inte om jag vet var jag är... vem jag är... jag vill inte leva... har ingen tidsuppfattning... jag... ville ju dö... Andrea tystnade.

Efter en lång tystnad fortsatte hon:

– Ni är ju för fa-an inte kloka, får man göra så här? Va?... det är ju helt djävla otroligt...! Har ni tillstånd?

– Nu får du faktiskt lugna ner dig, det tjänar inget till att du brusar upp, sade den kvinnliga läkaren som pratat mest medan hon irriterat och

bestämt lade sin hand över Andreas, mer för att hålla fast än till tröst, vi förstår att du är lite upprörd men jag tycker att du ska tänka igenom din situation ordentligt. Vi har gjort allt för dig. Precis allt! Vi har satsat alla resurser vi har på dig. Och vad gäller tillstånd, man behöver inga tillstånd för att rädda liv. Du borde faktiskt vara tacksam och tänka på vilken otrolig tur du haft! Det kan inte alltid bli som man tänkt sig!

Dörren öppnades, någon sade något, en av läkarna svarade snäsigt att vi är inte klara än och vi säger till när ni får komma in igen. Dörren stängdes.

– Vem är kvinnan som vakar över mig, undrade Andrea.

– Det är din fru Sam, eller din kropps fru skulle man kunna säga. Hon är förresten inte informerad.

– ...nähä... varför har ni inte sagt något till henne?

– Vi ville informera dig först och ville inte oroa henne. Operationen var riskfylld och det var inte alls säkert att vi skulle lyckas. Dessutom kanske hon inte gett sitt medgivande till att överlåta sin makes kropp till dig, och det hade ju varit tråkigt.

– ...till mig... fa-an alltså... ni har experimenterat med mig... och med Noel som han, jag, tydligen heter.

– Han vet inget, han är död. Nu måste du tänka positivt, du har fått ett nytt liv. Och vi har lyckats med ett mycket omfattande och komplicerat ingrepp. På sätt och vis har vi räddat livet på både dig och Noel.

De andra två läkarna hummade instämmande.

– ...operationen... det är väl det enda ni tänker på... jag ville dö har jag ju sagt. Fattar ni inte det! Jag bad inte om att någon skulle rädda livet på mig... är jag Noel nu eller vad... vem var han och varför var han i så god kondition?

– Det är upp till dig vem du är. Han höll på med idrott på elitnivå.

– ...jaha... sport... kommer jag, eller jag kanske ska säga vi, att bli helt återställda?

– Ja, det tror vi, kanske inte riktigt till samma form som tidigare, du får nog nöja dig med motionsnivå istället för elitnivå.

Andrea blängde på dem.

– Tävla...det har jag aldrig gjort...jag HATAR sport! När ska ni berättat det här för min fru?